

Aften ved købmandsbod og kirkegård

Ved boden i købmandens længe en sommeraften på landet
— man mærkede langvejs duften af sild og af tjære blandet.
På vejen kom Karen i kyse, med krukken i tørklædet bunden,
og Ole med kurv over armen og halvlång pibe i munden.

En larmen af drilske stemmer og latter lød ud gennem døren.
På bænken med flasken halvtømt sad højroestet Landevejs-Søren.
Han havde sit eget frisprog om landsbyens karle og piger,
mens konerne vendte ham ryggen og smiskede: „Hvad han dog siger!“

Og mændene svarede sindigt, mens købmanden vejede med lodder
og gav dem lidt godt på vægten og lo ad den harmløse stodder.
Og poserne fyldtes langsomt med kaffe og sukker, og sammen
de stilledes ned i kurven til øllet og søndagsdrammen.

Humøret fik skær af den søndag, der ventede med frihed og hvile.
Derfor havde karlene modet og pigerne let til at smile.
Man så dem følges to sammen mod gården ad landevejen,
to unge, der hemmeligt følte, at natten var helt deres egen.

Men over for boden lå kirken med alle landsbyens grave.
Og også en søndag ventede dem i de dødes have.
Og dér kom enken fra mosen, den krogede, enlige Anne,
med blomster fra landevejsgrøften og spade og rive og kande.

Nu var hun på fattiggården, men ikke en lyd af klage
der kom fra de smalle læber, kun tak for de gode dage,
og tak til ham, som var borte — for ham hun pyntede graven,
for ham hun lugede bedet og samlede blomstergaven.

Og blandet med lyden fra stranden den fjerne, af bølgebruset,
man hørte fra graven den spinkle klingen af riven i gruset.
Og hvad så Anne har mistet og nøjes med nu kun at mindes —
tilbage hun har dog den jord her, der altid er hans og hendes.

KAI FLOR

89. Illustration fra Berlingske Tidende 18.8.1947.